Forleden fik jeg i forbindelse med den nye samling oversendt et papir fra administrationen. Papiret var en opgørelse over Europaparlamentets aktivitet i løbet af den sidste periode fra 2004 til nu. Heraf fremgik det, at der i perioden var blevet stemt ikke færre end 25.467 gange.

Og for hver afstemning havde hver eneste parlamentariker fået forelagt to stykker papir – i alt 52.557. Nu har jeg sådan set ikke noget imod at arbejde – og heller ikke at arbejde meget. Det er sådan en slags livsstil. Så jeg tror nok, at både jeg og Anna i de kommende fem år skal komme helskindet igennem de 25.000 afstemninger. Men disse eksorbitante mængder af papirer og disse uoverskuelige antal afstemninger fortæller os noget om, hvordan EU fungerer.

Vi får ofte at vide, at EU er den eneste løsning på en moderne verdens problemer. Er det eneste forum, hvor demokratiet for alvor kan udspille sig. Og nuvel, man kan vel ikke komme udenom, at det, der skete 7.juni i år, rent faktisk var en – sådan formelt set – demokratisk valghandling.

Men betyder det så også, at EU fungerer, ånder af og baserer sig på demokrati – ligesom vi kender det fra Folketinget? Hvis demokrati blot kræver, at vælgerne spørges til råd i ny og næ, kunne EU jo sådan set ledes af en enevældig kommissær, der hvert femte år lod sig undergive et demokratisk mandat. Her vil nok de fleste indvende, at det selvfølgelig ikke er demokrati.

Demokrati er nemlig mere end valg i ny og næ. Demokrati forudsætter gennemsigtighed, overskulelighed, samtale og tillid. Tillid mellem politikere og tillid mellem politikerne og vælgerne. Og på alle disse centrale områder fejler EU.
Tallene taler for sig selv. Hvem kan overskue mere end 25.000 afstemninger på én mandatperiode? Hvem når at læse over 50.000 tusinde sider papir? Hvem taler EU's 23 officielle sprog? Og hvem har egentlig tillid til EU's forvaltning, hvor vi år efter år får at vide, at milliarder og atter milliarder af skattekronerne går i de forkerte hænder?

Så kan det godt være, at vi har demokratiske valg i EU. Men det gør jo ikke nødvendigvis EU demokratisk. For hvis EU virkelig var ligeså folkeligt forankret som Folketinget, ville vælgerne nok også reagere derefter. Husk på, at valgdeltagelsen både i Danmark og resten af EU er håbløst lav ved disse valg.

Og jeg kan godt forstå, at mange giver pokker i EU's ivrige overregulering, ødsle pengeforbrug og fejlaktive planøkonomiske topstyring. Jeg forstår godt, at mange vender et sådan system ryggen og ikke vil deltage ved valgene. Problemet er bare, at det så er ja-partierne, man gavner. Det er dem, der ikke kan få nok af EU, som vinder frem, hvis vi andre vier tilbage.

Og derfor var valget 7.juni en historisk succes for DF. Vi mere end fordoblede vores stemmeantal og viste sammen med en række andre EU-lande, at vi vil et andet samarbejde. Vi vil en anden model. Men man skal ikke tro, at de nye vinde umiddelbart slår igennem i Bruxelles.

Her forsøger man stadig intenst at gennemføre EU-forfatning – nu kamufleret som lissabontraktaten. Og man lægger ikke fingre imellem. Da parlamentet mødtes første gang efter valget åbnedes sessionen med en hyldest til unionen ved at spille Beethovens ”An die Freude”. Og som om det ikke var nok, rejste forsamlingen sig med hånden på brystet. Fuldstændig som hvis Dronning Margrethe var trådt ind i lokalet. Det var hun dog ikke – men Barroso var der. Og han havde næppe noget imod at assistere Majestæten...

I øvrigt når vi nu er ved Barroso, skete der senere det interessante; at da vores gruppes britiske delegation placerede Union Jack på pulten, sprang Barroso op og hentede – ikke det portugisiske flag, som jo ellers er hans – men EU's med 12 stjerne – og placerede det demonstrativt hos sig.

Det kan virke barnagtigt. Men faktisk er det et godt billede på stemningen. I det udvalg, hvor jeg er medlem, behandles spørgsmål om traktaten, om den irske afstemning og om hvor meget magt EU, EF-domstolen osv. skal have. Og her lægger man ikke fingrene imellem.

Mens valgkampen herhjemme jo nærmest blev et maratonløb efter Dansk Folkepartis synspunkter, så taler man helt anderledes klart om tingene i Bruxelles. I husker nok, hvordan vi i valgkampen pludselig oplevede Socialdemokratiet gå ind for grænsekontrol, De Konservative vende sig imod Tyrkiet, og Venstre talte om, at der skulle være grænser for EU.

Den slags synspunkter kommer de gode folk ikke langt med i deres grupper i Bruxelles. Her vil socialdemokraterne på ingen måde genindføre grænsekontrollen eller sætte grænser for EU. På et af de første møder erklærede den spanske socialdemokrat Luis Yanez-Barnuevo García - og altså både Dan Jørgensens og Helle Thornings sammensvorne – at gruppen ”vil skabe en føderalt EU”. Her putter man ikke med tingene…

Men socialdemokraterne er langt fra alene om den sag. Da den tyske Højesteret for kort tid siden kastede lidt grus i maskineriet og erklærede, at EU ikke er demokratisk, mente Bendt Bendtsens kollega, Íñigo Mendez De Vigo, at man som tilhænger af et nyt Europa måtte betragte dommen som forkert og at man simpelthen måtte vende det døve øre til de tyske dommere. Ja, han mente ligefrem, at man måtte finde en måde at oplære dem i europæisk retsorden. Sådan en slags undervisning i politisk korrekthed, forstår man…

Prikken over i’et blev sat af socialdemokraten Adrian Severin, der i et åndrigt øjeblik slog fast, at man naturligvis ikke bør lade dommere få det sidste ord i en sådan sag. Tænk – jeg troede faktisk, at det var sådan, et retssamfund fungerer. At det netop er dommere, som får det sidste ord – medmindre man altså selvfølgelig vælger at lægge spørgsmålet ud til folkeafstemning, så folket helt selv kan bestemme.

Men det har unionspartierne jo også forhindret. Af al kraft har man søgt at undgå folkeafstemninger. Og det ene land, hvor man ikke har kunnet komme udenom – Irland – giver man befolkningen lov til at stemme ligeså mange gange, der skal til, indtil de stemmer rigtigt.

Af alt kraft ønsker EU nemlig Lissabontraktaten vedtaget. Og så kan noget så tilfældigt som befolkningens luner ikke komme i vejen. Husk på, at EU er jo er fredens, frihedens og retfærdighedens projekt. Og et sådan projekt kan man naturligvis ikke overlade til befolkningerne at bestemme. Nej, der er nogen ting, der bare er for vigtigt til at lade demokratiet råde.

Med Lissabontraktaten får vi et charter om grundlæggende rettigheder. Og det lyder jo besnærende. Men problemet er bare, at det handler mere om EU's grundlæggende rettigheder over Danmark – ikke omvendt. Og fremover bliver alle frihedsrettigheder; alt det vi troede, grundloven beskyttede, til EU's anliggende.

Ytringsfrihed, retssikkerhed, børns rettigheder, feriepenge – ja mulighederne for EU's indgriben er

nærmest uendelig. Til gengæld er Danmarks mulighed for indflydelse tilsvarende mindre. I rådet af regeringer og i europaparlamenter mister vi entydigt stemmer; mister vi indflydelse.

Heldigvis har de irske vælgere – da det stemte om traktaten første gang – reddet vores kommissær. Her var der også lagt op til, at Danmark skulle have beskåret sin indflydelse. Vi kan takke irerne for, at de redde os på målstregen. Men hvor er det pinligt, at de danske unionspartier har nægtet danskerne en afstemning – og dermed nægtet os muligheden for selv at kæmpe vore kampe, så vi 100 % må forlade os på irerne.

Der er imidlertid ingen tvivl om, at det også er Danmarks skæbne, der bliver afgjort i Irland den 2.oktober. Det er hele EU's skæbne, der hviler i irernes hånd.

I Dansk Folkeparti gør vi derfor, hvad vi kan. Vi har støttet nej-siden i Irland og produceret kampagnemateriale, som i netop disse dage bliver husstandsomdelt. Og det har faktisk været en vanskelig beslutning. For på den ene side kan man spørge, hvorfor vi skal blande os i den irske afstemning. Men på den anden side, er dette også vores afstemning.
I Danmark har unionspartierne nægtet os en afstemning – og derfor er det irske valg 2.oktober også vores valg.

Vi vil ikke bare lade os trække rundt i manegen. Vi vil ikke lade os dirigere uden at blive spurgt. Om det gælder her, i København eller i EU, kæmper Dansk Folkeparti utrætteligt for at indfri de løfter, vi har forpligtet os til på valgdagen. Allerede nu er arbejdet godt i gang i Bruxelles.

Vi har taget skridt til at bremse optagelsesforhandlinger med Tyrkiet; vi har talt for bedre forbrugerbeskyttelse, bedre dyrevelfærd, vi arrangerer en alternativ klimakonference i december på Christiansborg og vi er dybt engagerede i den irske afstemning.

Ingen seriøse politikere kan i dag komme uden om Dansk Folkeparti. Vi har sejret i otte år på Christiansborg. Vi kom sejrrige ud af europaparlamentsvalget. Og dag for dag vinder vi nyt terræn. Næste store slag bliver kommunalvalget, hvor Dansk Folkeparti også må komme styrket ud.

Men vi må aldrig ikke hvile på laurbærrene. I EU har vi nu de bedste forudsætninger for at fremme Dansk Folkepartis mærkesager. Det kræver arbejdsomhed, ydmyghed og vilje til at sætte sig igennem. Såvel Anna som jeg har disse tre egenskaber. Vi er forpligtede på opgaven og vi har målet i øje. Og så skal hverken 25.000 afstemninger, 50.000 dokumenter eller 700 indædte føderalister føle sig sikre.